

linger, Foredrag eller Afhandlinger, der af Formanden eller Forfatteren betegnes som fortrolige.“ Dernæst hedder det: „I Selskabets Forsamlinger ere alle Medlemmer fuldkommen lige, saa at Rang eller Stilling udenfor Selskabet ingen Forret giver.“ Heraf følger ogsaa, at et Tilsyn som det, Ministeren har talt om den 15. Januar, ikke kan finde Sted. Men ogsaa denne Forhandling blev forbudt. Her skete det samme Misgreb, et Misgreb, som utvivlsomt er mod de højere militæres Ønske. Hvis Ministeren endda, naar Sagen var kommen ham for Øre, havde sagt: „Ja, forhandl blot Sagen i eders Forening saaledes, som I have Ret til, men jeg ønsker, at eders Forhandlinger ikke komme ud,“ havde det været en anden Sag. Jeg skal hertil føje, at saavidt jeg mindes, ere de Forhandlinger, der have fundet Sted i Søløjtnantselskabet, vistnok aldrig komme offentligt frem.

Da nu denne Forhandling blev forbudt Søofficererne, ønskede de underhaanden at komme til Klarhed over den Opfattelse, der raadede hos de enkelte. Underhaanden, den Vej var der da ingen, der kunde forbyde dem! Drivfjederen for dem var et patriotisk Sindelag, som man skulde tro, at særlig den civile Forsvarsminister for de to Værn vilde paaskønne. Det, de vilde foretage, var noget fuldstændig uselvisk og uegennyttigt, saa uegennyttigt som vel muligt, thi rent personligt set kunde det maaske have Betydning for Søofficererne, at netop deres Værn blev udviklet paa de øvrige Forsvarsmidlers Bekostning. Det var ogsaa en uselvisk og uegennyttig Bevæggrund, der her drev dem, thi Ræsonnementet var følgende: Det er en gængs Opfattelse rundt om i Befolkningen, at der angaaende Forsvarsspørgsmaalet er Uenighed mellem de to Værn. Der har vel været nogen, men Divergenserne have i det væsentlige tabt sig, og naar det er Tilfældet, bør Folket ikke føres bag Lyset med den Tro, at en saadan Divergens virkelig er til Stede. De have da ment, at naar dette blev klart, vilde det kunne bidrage til, at det danske Folk kunde faa Tro og Tillid til, at der ved et Forsvar kan skabes en virkelig værdifuld Assurance for Landets Neutralitet og Selvstændighed. I hvert Tilfælde

bør Folket kende det sande og ikke det usande Forhold. Der er ingen Grund til at leve i en Løgn, naar man kan leve i Sandhed.

Det viste sig da ogsaa, at langt det overvejende Antal af Flaadens Officerer var enigt om, at Flaade, Hær og Københavns Befæstning vare sideordnede Midler til Landets Forsvar, medens en ensidig Udvikling af et enkelt Led paa de andres Bekostning maatte anses for at være lige saa uheldig som ingen Løsning. Man var ogsaa i Marinen klar over, at en Flaade nødvendigvis maa være sikret i Ryggen ved et befæstet København, og at en Flaadestation uden Befæstning er en Absurditet. Det var det, som Marinens Officerer indbyrdes ønskede at komme til Klarhed over, og det er jo egentlig ganske utænkeligt, at Ministeriet vil forhindre, at Befolkningen faar den Sandhed at vide: at der ikke er nogen Uenighed mellem de to Værn at bygge paa for dem, der ere Modstandere af et forsvarligt Forsvarsvæsen. Det kan ikke være Ministeriets Mening at ville holde dette tilbage. Det forekommer mig, at det vilde være forbrydersk, om man absolut vilde holde en saadan Kundskab tilbage for Befolkningen.

Men hvorfor er da Forbudet udstedt, tilmed et Forbud som dette af 26. December, som trods alt, hvad vi nogen Sinde have set herhjemme? Forbudet er grundlovstridigt, og den Skrivelse, som Ministeriet her har tilsendt Viceadmiralen, er i Virkeligheden blottet for Mening. Vil virkelig nogen træde i Skranken for dette, at en Officer, der offentlig udtaler sig om Forsvarssagen, handler i Strid med sine militære Pligter? Det er det rene Nonsens, og — som jeg skal paavise straks — det er altid blevet mødt med den skarpeste Protest af Venstre og — hvad jeg ogsaa skal paavise — af Højre. Det skal ogsaa blive paavist her, at den Omstændighed, at Forsvarskommissionen sidder, efter Regeringspartiets egne klare Udtalelser her i Tinget intet har at gøre med Officerernes Ytringsfrihed. Ganske latterligt er det at udstede et Forbud til Officererne om, at de ikke maa udtale sig om Forsvaret, medens Kommissionen sidder, paa et Tidspunkt, da den havde siddet omtrent i 6 Aar og var lige ved at